

изльжи Руссіѣ, за да го награди съ блѣскателны ордены, и голѣмы платкы! Нѣ живѣяше безъ да му ся отдава на-кож си особнѣ честь, гдѣ и умрѣ. Въ послѣднѣй же Сева-стополскы бой фанаріотская Патріаршія на силѣ караше Бъл-гари да подпишѣтъ, че сѣ задоволи отъ Турскаго Пра-вителства, и че нѣщѣтъ никой отъ внѣ да имѣ посрѣд-ствува за права, кто Султанъ уже отодавно имѣ далъ, то есть отъ Танзимата и проч! Безбожнѣи Фанаріоти отодавно еще имѣтъ сѣзаклятіе да гонѣтъ бѣднаго нашего народа, и наслѣдственно слѣдѣтъ и полагаѣтъ въ дѣйствіе пѣкленнаѣ си злобѣ въ всяко благоврѣміе, кое ся явѣва въ ползѣ бъл-гарскаго народа! Нѣ нѣще ли доди день, да имѣ попѣкътъ и Българи послѣдное цалуваніе?...

(28 и 29). Многогодишная кървопролитна и опорна борба българскаго народа съ прѣминѣвшѣи отъ Азіѣ Турцы, коя ся е простирала и продѣлжала чѣстно на седемдесять и выше уже години, послѣ паденія прѣстолнаго града велико Тър-ново, дѣ е станѣло най ужасное сраженіе, и кого Турцы сѣ освоили съ нападеніемъ, разны же пругы крѣпости, и горски тврѣдинѣ, кто сѣ Българи еще държали, бранѣще храборно своѣ свободѣ и мило отѣчество, дали сѣ поводъ Туркомъ, да употрѣбѣтъ условны договоры съ българскѣи еще непокоримъ народъ. То отъ Турцы употрѣблено срѣд-ство успѣло е да веж Българѣ подѣ полѣмѣсячіемъ покори и златовѣчаннаго имѣ льва умъртви! Многи градове и гор-ски мѣста придали ся съ условіемъ.

Първо же условіе было е да плащѣтъ Българи даждіе на Турцы само по единѣ драмъ сребро на главѣ мѣжеска-го въ зрѣлѣй възрастъ пола, *харачъ* по Турски названо. Друго никакво даждіе не е было изъ начѣло, нѣти бирь, нѣто десятина, нѣто мѣтъ и проч. То все отъ послѣ е вмѣ-кнѣто мало по мало. Понеже въ него врѣмя Турцы сѣ были вѣвѣсмѣ простѣ и дивѣ народъ, никаквѣвъ рядъ правленія не-имѣѣщѣ, нѣ стремилъ ся е отъ едиѣ страсть завоеванія и